

บทที่ 11

ความรับผิดชอบทางกฎหมาย

ความรับผิดชอบของหนังสือพิมพ์

หนังสือพิมพ์เป็นสถาบันสาธารณะ ซึ่งมีสิทธิและเสรีภาพในการเสนอข่าวสาร แต่การทำหน้าที่ของสื่อมวลชน จะต้องอยู่ในบทบัญญัติของกฎหมาย ทั้งนี้เพื่อเป็นหลักประกันว่า ถ้าหนังสือพิมพ์ทำผิดทั้งที่เจตนาหรือไม่เจตนา ประชาชนก็จะได้รับความคุ้มครอง

ในกรณี การลงโทษทางกฎหมายต้องใช้เวลานาน หรือบางครั้งหนังสือพิมพ์เสนอข่าว รูปภาพที่ไม่สมควร แต่ยังคงตัดสินไม่ได้ว่าผิดกฎหมายหรือไม่ การป้องกันปัญหาที่ดีที่สุดคือ การที่หนังสือพิมพ์เสนอเรื่องราวต่าง ๆ อย่างมีจริยธรรม จริยธรรมเป็นเรื่องของจิตใจเป็นบรรทัดฐานของวิชาชีพซึ่งผู้ประกอบการอาชีพเดียวกันมีความเห็นสอดคล้องกันถึงแนวปฏิบัติหรือกฎเกณฑ์ของวิชาชีพของตน เพื่อความเจริญก้าวหน้าในวิชาชีพและความสงบสุขของสังคม

โดยทั่วไป การกระทำบางอย่างอาจจะไม่ถูกไม่ควรตามแนวปฏิบัติ ก็อาจจะผิดจรรยาบรรณ แต่อาจจะไม่ผิดกฎหมายก็ได้ ดังนั้นหนังสือพิมพ์จึงต้องมีกฎหมายเป็นเครื่องควบคุม และมีจรรยาบรรณเป็นเครื่องกำกับเตือนใจให้ระวัง และรอบคอบในการปฏิบัติงานในฐานะสื่อมวลชน

ความรับผิดชอบทางกฎหมาย

พระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ. 2484

กฎหมายที่ใช้ในการควบคุมหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์ที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ได้แก่พระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ. 2484 กฎหมายฉบับนี้มี 5 ส่วน ประกอบด้วย 66 มาตรา ดังนี้

ส่วนที่ 1 บททั่วไป มาตรา 4-12

ส่วนที่ 2 บัญญัติถึง สิ่งพิมพ์นอกจากหนังสือพิมพ์ มาตรา 13-22

ส่วนที่ 3 บัญญัติถึงเรื่องของ หนังสือพิมพ์ มาตรา 23-46

ส่วนที่ 4 เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องถึง ความผิดและบทกำหนดโทษ มาตรา 47-65

ส่วนที่ 5 เป็น บทเฉพาะกาล มีเพียง 1 มาตรา คือ มาตรา 66

พระราชบัญญัติ

การพิมพ์ พุทธศักราช 2484

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ 4 สิงหาคม พุทธศักราช 2480)

อาทิตย์ทิพยอาภา

พล.อ. พิชยนทร โยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ 26 กันยายน พุทธศักราช 2484

เป็นปีที่ 8 ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการพิมพ์ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช 2484 ”

มาตรา 2 ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศในราช

กิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช 2476 และบรรดากฎหมาย กฎ และข้อ บังคับอื่นๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

ส่วนที่ 1

บททั่วไป

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

“พิมพ์” หมายความว่า ทำให้เป็นตัวหนังสือหรือรูปรอยอย่างใด ๆ โดยการกด หรือการใช้ พิมพ์หิน เครื่องกล วิธีเคมี หรือวิธีอื่นใดอันอาจให้เกิดเป็นสิ่งพิมพ์ขึ้นหลายสำเนา

“สิ่งพิมพ์” หมายความว่า สมุด แผ่นกระดาษ หรือวัตถุใด ๆ ที่พิมพ์ขึ้นรวมตลอดทั้ง บทเพลง แผนที่ แผ่นผัง แผนภาพ ภาพวาด ภาพระบายสี ใบประกาศ แผ่นเสียง หรือสิ่งอื่นใดอันมีลักษณะเช่นเดียวกัน

“หนังสือพิมพ์” หมายความว่า สิ่งพิมพ์ซึ่งมีชื่อจำหน่ายเช่นเดียวกัน และออก หรือเจตนาจะออกตามลำดับเรื่อยไป มีกำหนดระยะเวลาหรือไม่ก็ตาม มีข้อความต่อเนื่องกันหรือไม่ก็ตาม

“ผู้พิมพ์” หมายความว่า บุคคลซึ่งจัดการและรับผิดชอบในการพิมพ์

“ผู้โฆษณา” หมายความว่า บุคคลซึ่งรับผิดชอบในการผลิตสิ่งพิมพ์และจัดให้สิ่งพิมพ์นั้นแพร่หลายด้วยประการใดๆ ไม่ว่าจะเป็นการขาย เสนอขาย จำแจก หรือเสนอจำแจก และไม่ว่าการนั้นจะเป็นการให้เปล่าหรือไม่

“บรรณาธิการ” หมายความว่า บุคคลซึ่งรับผิดชอบในการจัดทำ ตรวจสอบ แก้ คัดเลือก หรือควบคุมบทประพันธ์หรือสิ่งอื่นในหนังสือพิมพ์

“เจ้าของหนังสือพิมพ์” หมายความว่า บุคคลซึ่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์หนังสือพิมพ์

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 5 บุคคลผู้เดียวจะเป็นผู้พิมพ์และผู้โฆษณาสิ่งพิมพ์นอกจากหนังสือพิมพ์ หรือเป็นผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บรรณาธิการ และเจ้าของหนังสือพิมพ์ในขณะเดียวกันก็ได้

บุคคลดังระบุไว้ในวรรคก่อน เว้นแต่บรรณาธิการ จะเป็นนิติบุคคลก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ให้ถือว่าหุ้นส่วนผู้จัดการ กรรมการผู้จัดการ หรือหุ้นส่วน หรือกรรมการใดซึ่งได้รับมอบหมายเพื่อการนี้ เป็นตัวแทนของนิติบุคคลนั้นเพื่อความประสงค์แห่งพระราชบัญญัตินี้ แต่ผู้แทนนั้นต้องมีคุณสมบัติและไม่เป็นผู้ไม่มีสิทธิหรือขาดสิทธิที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ในอันที่บุคคลธรรมดาจะเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์ ผู้พิมพ์หรือผู้โฆษณา

มาตรา 6 พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่สิ่งพิมพ์ ดังต่อไปนี้คือ

- (1) สิ่งพิมพ์ของรัฐบาลหรือเทศบาล
- (2) สิ่งพิมพ์ซึ่งรัฐมนตรีกำหนด
- (3) บัตร ตราสาร แบบพิมพ์ และรายงานซึ่งใช้กันตามปกติในการส่วนตัว การตั้งคม การเมือง การค้า หรือกิจการ

มาตรา 7 บุคคลใดประสงค์จะตรวจดู คัดสำเนา หรือให้เจ้าหน้าที่รับรองสำเนา สมุดทะเบียนใบอนุญาต หรือเอกสารใดเกี่ยวกับสมุดทะเบียนหรือใบอนุญาต นอกจากส่วนซึ่งเป็นการลับ มีสิทธิที่จะทำได้ ในเมื่อได้เสียค่าธรรมเนียมดังต่อไปนี้แล้ว

- (1) ค่าตรวจดู และหรือคัดสำเนา แผ่นละสิบสตางค์แต่รวมทั้งเรื่องครั้งหนึ่งไม่เกินกว่าหนึ่งบาท
- (2) ค่าเจ้าหน้าที่รับรองสำเนา แผ่นละสิบสตางค์ แต่รวมทั้งเรื่องครั้งหนึ่งไม่เกินกว่าสองบาท

แต่ถ้ากระทำให้หน้าที่ราชการ ไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียม

มาตรา 8 อธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้รักษาการแทนมีอำนาจออกคำสั่งโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาห้ามการส่งหรือนำเข้าในราชอาณาจักร ซึ่งสิ่งพิมพ์ใดๆ อันระบุชื่อไว้ในคำสั่งนั้นโดยมีกำหนดเวลาหรือไม่ก็ได้

มาตรา 9 เมื่อปรากฏว่าได้มีการโฆษณา หรือเตรียมการโฆษณาสิ่งพิมพ์ใด ๆ ซึ่งเจ้าพนักงานการพิมพ์เห็นว่าอาจจะขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชนเจ้าพนักงานการพิมพ์อาจมีคำสั่งเป็นหนังสือแก่ผู้หนึ่งผู้ใดโดยเฉพาะ หรือมีคำสั่งทั่วไปโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา หรือหนังสือพิมพ์รายวัน ห้ามการขายหรือแจกสิ่งพิมพ์นั้นทั้งจะทำให้ยึดสิ่งพิมพ์และแม่พิมพ์นั้นด้วยก็ได้

ถ้าผู้มีส่วนได้เสียร้องขอให้แยกยึดแต่เฉพาะส่วนของสิ่งพิมพ์หรือแม่พิมพ์เท่าที่จำเป็นและการแยกเช่นนี้อาจทำได้ ก็ให้แยกยึดได้ แต่ค่าใช้จ่ายในการแยกนี้ให้ผู้ร้องขอเป็นผู้เสีย

ถ้าพ้นกำหนดสามปีแล้ว เจ้าพนักงานการพิมพ์มิได้ถอนการยึดสิ่งพิมพ์หรือแม่พิมพ์ซึ่งได้ยึดไว้ เจ้าพนักงานการพิมพ์อาจสั่งให้ทำลายสิ่งพิมพ์นั้นเสียได้ แต่ต้องแจ้งให้เจ้าของทราบ ส่วนแม่พิมพ์นั้นอาจสั่งให้รื้อ หรือทำโดยประการอื่นมิให้ใช้พิมพ์ต่อไป แต่ต้องคืนตัวพิมพ์และวัตถุแห่งแม่พิมพ์ทั้งสิ้นที่เหลืออยู่ให้แก่ผู้เป็นเจ้าของ

มาตรา 10 คำสั่งของเจ้าพนักงานการพิมพ์ตามมาตรา 9 วรรค 1 มาตรา 21 (2) และ (3) มาตรา 27 มาตรา 28 มาตรา 36 เฉพาะที่ให้พักใช้ หรือถอนใบอนุญาตหรือให้งดการเป็นผู้โฆษณา บรรณาธิการหรือเจ้าของหนังสือพิมพ์ และมาตรา 37 เฉพาะที่เกี่ยวกับผู้โฆษณานั้น ให้อุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีได้ภายในกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้ทราบคำสั่งนั้น แต่การอุทธรณ์ไม่เป็นการทุเลาการบังคับตามคำสั่งเจ้าพนักงานการพิมพ์

คำสั่งของรัฐมนตรีให้ถือเป็นเด็ดขาด

เมื่อคำสั่งของเจ้าพนักงานการพิมพ์เป็นไปโดยสุจริต แม้รัฐมนตรีจะสั่งยกหรือแก้ไขประการใดก็ตาม เจ้าพนักงานการพิมพ์ไม่ต้องรับผิดชอบในค่าเสียหายอันเกิดแต่คำสั่งนั้น

มาตรา 11 ให้ผู้พิมพ์ทำทะเบียนสิ่งพิมพ์ที่ตนได้พิมพ์ขึ้น และให้ผู้โฆษณาทำทะเบียนสิ่งพิมพ์ที่ตนได้โฆษณาหรือมีไว้เพื่อโฆษณา โดยทำตามแบบของเจ้าพนักงานการพิมพ์ และต้องแสดงต่อเจ้าหน้าที่ในเมื่อเจ้าหน้าที่ต้องการตรวจ

มาตรา 12 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งเจ้าพนักงานการพิมพ์กับเจ้าหน้าที่อื่น และออกกฎกระทรวงวางระเบียบเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนี้ เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

ส่วนที่ 2

สิ่งพิมพ์นอกจากหนังสือพิมพ์

มาตรา 13 สิ่งพิมพ์ซึ่งพิมพ์ขึ้นในราชอาณาจักรต้องมีผู้พิมพ์และผู้โฆษณา

มาตรา 14 บุคคลใดจะเป็นผู้พิมพ์หรือผู้โฆษณา ต้องมีคุณสมบัติตามมาตรา 15 และไม่เป็นผู้นไม่มีสิทธิหรือขาดสิทธิตามมาตรา 16 ทั้งได้ปฏิบัติตามมาตรา 17 แล้ว

มาตรา 15 คุณสมบัติของผู้พิมพ์และผู้โฆษณา คือ

- (1) เป็นผู้บรรลุนิติภาวะ และ
- (2) มีถิ่นที่อยู่ประจำในราชอาณาจักร

มาตรา 16 บุคคลย่อมไม่มีสิทธิหรือถ้ามีสิทธิอยู่แล้วย่อมขาดสิทธิเป็นผู้พิมพ์และผู้โฆษณาในระหว่างเวลาที่

(1) ถูกจำคุกอยู่ตามคำพิพากษาของศาลในคดีซึ่งมิใช่ความผิดฐานลหุโทษ หรือความผิดฐานประมาท หรือ

(2) ถูกงดการเป็นผู้พิมพ์หรือผู้โฆษณา หรือเป็นผู้พิมพ์ที่ถูกงดใช้เครื่องพิมพ์ซึ่งคนใช้พิมพ์ตามมาตรา 21 หรือถูกพักใช้หรือถอนใบอนุญาต หรือถูกงดการเป็นบรรณาธิการ ผู้โฆษณา หรือเจ้าของหนังสือพิมพ์ตามมาตรา 36 หรือ

(3) ไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ

มาตรา 17 ผู้ที่จะเป็นผู้พิมพ์หรือผู้โฆษณา ต้องปฏิบัติดังนี้

(1) แจ้งความแก่เจ้าหน้าที่การพิมพ์ โดยใช้แบบพิมพ์ของเจ้าพนักงานการพิมพ์ซึ่งอย่างน้อยต้องมีรายการดังต่อไปนี้

(ก) ชื่อ สัญชาติ อายุ ถิ่นที่อยู่ และการทำงานที่ทำหรือเคยทำ

(ข) คำรับรองว่ามีคุณสมบัติตามมาตรา 15 และไม่เป็นผู้นไม่มีสิทธิ หรือขาดสิทธิ
ตามมาตรา 16

(ค) เป็นผู้พิมพ์หรือผู้โฆษณา

(ง) ในกรณีที่จะเป็นผู้พิมพ์ ชื่อและที่ตั้งโรงพิมพ์ หรือสถานที่พิมพ์ ในเมื่อไม่มีที่ตั้ง โรงพิมพ์ จำนวน ชนิด และลักษณะของเครื่องพิมพ์ และชื่อผู้เป็นเจ้าของเครื่องพิมพ์

(จ) ในกรณีที่จะเป็นผู้โฆษณา ที่ตั้งสำนักงานของตนและชื่อของสำนักงาน ถ้ามี

(2) ในกรณีที่จะเป็นผู้พิมพ์ ถ้าเครื่องพิมพ์มิใช่ของตน ต้องส่งหนังสืออนุญาตให้ใช้เครื่องพิมพ์ ของเจ้าของไปพร้อมกัน

มาตรา 18 ถ้าข้อเท็จจริงเกี่ยวกับรายละเอียด ตามรายการในมาตรา 17 (1) (ก) เฉพาะชื่อ สัญชาติ ถิ่นที่อยู่ (ง) หรือ (จ) ได้เปลี่ยนแปลงไป ผู้พิมพ์และผู้โฆษณาต้องแจ้งความแก่เจ้าพนักงานการ พิมพ์ โดยใช้แบบพิมพ์ของเจ้าพนักงานการพิมพ์ ภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันเปลี่ยนแปลง

มาตรา 19 ในสิ่งพิมพ์ทุกฉบับที่พิมพ์ขึ้นในราชอาณาจักร ให้แสดงปีที่พิมพ์ ชื่อผู้พิมพ์ ชื่อและที่ตั้งหรือสถานที่พิมพ์ในเมื่อไม่มีที่ตั้งโรงพิมพ์ ชื่อผู้โฆษณา และที่ตั้งสำนักงานของผู้โฆษณาไว้ที่ปกหน้า หรือหน้าสำหรับบอกชื่อสิ่งพิมพ์นั้น

บรรดาชื่อซึ่งต้องแสดงตามวรรคก่อน ให้ใช้ชื่อเต็ม

มาตรา 20 ให้ผู้โฆษณาส่งสิ่งพิมพ์ที่พิมพ์ขึ้นในราชอาณาจักรสองฉบับให้หอสมุดแห่งชาติภายในกำหนดเจ็ดวัน นับแต่วันพิมพ์เสร็จโดยไม่คิดราคาและค่าส่ง

มาตรา 21 เมื่อได้มีการโฆษณาสิ่งพิมพ์ ซึ่งเจ้าพนักงานการพิมพ์เห็นว่าอาจจะขัดต่อความสงบ เรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน เจ้าพนักงานการพิมพ์อาจดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(1) ให้คำตัดเตือนเป็นหนังสือแก่ผู้พิมพ์ และ/หรือผู้โฆษณา และในการให้คำตัดเตือนนี้ จะเรียกผู้พิมพ์ และ/หรือผู้โฆษณาไปรับคำอธิบายด้วยวาจา และให้ลงลายมือชื่อรับทราบด้วยก็ได้

(2) สั่งเป็นหนังสือให้งดการเป็นผู้พิมพ์ และ/หรือผู้โฆษณา และ/หรือสั่งให้งดใช้เครื่องพิมพ์ ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของผู้พิมพ์นั้น มีกำหนดเวลาไม่เกินสามสิบวัน แต่การสั่งเช่นนี้ จะทำได้ต่อเมื่อได้ให้คำตัดเตือนตามอนุมาตรา 1 แล้ว และผู้ถูกตัดเตือนไม่สั่งไว้ในคำตัดเตือนนั้น

(3) ในคราวที่มีเหตุฉุกเฉินในราชอาณาจักร หรือมีเหตุระดับชั้นระหว่างประเทศหรือมีการ สงคราม ให้สั่งเป็นหนังสือให้งดการเป็นผู้พิมพ์ และ/หรือผู้โฆษณา หรือสั่งให้งดใช้เครื่องพิมพ์ซึ่งอยู่ใน ความรับผิดชอบของผู้พิมพ์นั้นทันที โดยมีกำหนดเวลาหรือไม่ก็ได้ และจะสั่งแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่ง นั้นภายหลังก็ได้ตามแต่เห็นสมควร

มาตรา 22 ผู้พิมพ์หรือผู้โฆษณาคนใดเลิกเป็นผู้พิมพ์หรือผู้โฆษณา หรือขาดคุณสมบัติตาม มาตรา 15 (2) หรือขาดสิทธิตามมาตรา 16 (1) ต้องแจ้งความแก่เจ้าพนักงานการพิมพ์โดยใช้แบบพิมพ์ ของเจ้าพนักงานการพิมพ์ ภายในสิบห้าวันนับแต่วันเลิกหรือขาดคุณสมบัติหรือขาดสิทธิ

ส่วนที่ 3 หนังสือพิมพ์

มาตรา 23 หนังสือพิมพ์ซึ่งพิมพ์ขึ้นในราชอาณาจักรต้องมีผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บรรณาธิการ และเจ้าของ

มาตรา 24 บุคคลใดจะเป็นผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บรรณาธิการ หรือเจ้าของหนังสือพิมพ์ต้อง

- (1) มีคุณสมบัติตามมาตรา 15
- (2) ไม่เป็นผู้ไม่มีสิทธิหรือขาดสิทธิตามมาตรา 16
- (3) มีสัญชาติไทย หรือสัญชาติแห่งประเทศซึ่งมีสนธิสัญญากับประเทศไทย
- (4) ทำหนังสือพิมพ์ที่เป็นภาษาแห่งประเทศของตน หากจะมีภาษาอื่นปนอยู่บ้างก็เฉพาะเป็นการทวนความ หรือการกล่าวอ้างถ้อยคำหรือสำนวนเพียงเพื่อประกอบบทประพันธ์หรือข้อความเกี่ยวกับการโฆษณาในทางการค้า หรือเป็นข้อความเพื่อประโยชน์แก่การศึกษาภาษาโดยเฉพาะ แต่ทั้งนี้ต้องมีไม่มากเกินไปจนสมควร

(5) แจ้งความแก่เจ้าพนักงานการพิมพ์ โดยใช้แบบพิมพ์ของเจ้าพนักงานการพิมพ์ ซึ่งอย่างน้อยต้องมีรายการดังต่อไปนี้

- (ก) ชื่อ สัญชาติ อายุ ถิ่นที่อยู่ และการทำงานที่ทำหรือเคยทำ
- (ข) คำรับรองว่ามีคุณสมบัติตามมาตรา 15 และไม่เป็นผู้ไม่มีสิทธิ หรือขาดสิทธิตามมาตรา 16
- (ค) เป็นผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บรรณาธิการ หรือเจ้าของหนังสือพิมพ์ และในกรณีที่ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา หรือบรรณาธิการไม่ใช่เจ้าของหนังสือพิมพ์ต้องส่งหนังสือรับรองของเจ้าของหนังสือพิมพ์ไปพร้อมกัน
- (ง) ชื่อหนังสือพิมพ์
- (จ) วัตถุประสงค์และระยะเวลาออกหนังสือพิมพ์
- (ฉ) ภาษาที่หนังสือพิมพ์จะออก
- (ช) ที่ตั้งสำนักงานของหนังสือพิมพ์และที่ตั้งสำนักงานของผู้โฆษณา
- (ซ) ชื่อและที่ตั้งโรงพิมพ์

(6) ในกรณีแห่งบรรณาธิการ ส่งรูปถ่ายของตนตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงแจ้งต่อเจ้าพนักงานการพิมพ์พร้อมกับคำแจ้งความ

แต่ถ้าบุคคลที่จะเป็นผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บรรณาธิการ หรือเจ้าของหนังสือพิมพ์นั้นมีสัญชาติอื่น นอกจากที่ระบุไว้ใน (3) กี่ดี หรือจะออกหนังสือพิมพ์เป็นภาษาอื่นนอกจากที่ระบุไว้ใน (4) กี่ดี บุคคลนั้น จะเป็นได้ก็ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานการพิมพ์สำหรับหนังสือพิมพ์นั้นตามมาตรา 27 แล้ว

มาตรา 25 ถ้าขออนุญาตเป็นผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บรรณาธิการ หรือเจ้าของหนังสือพิมพ์ตามมาตรา 24 วรรคท้าย ให้ยื่นต่อเจ้าพนักงานการพิมพ์โดยใช้แบบพิมพ์ของเจ้าพนักงานการพิมพ์ ซึ่งอย่างน้อยจะต้องมีรายการตามมาตรา 24 (5) และ ในกรณีแห่งบรรณาธิการให้ส่งรูปถ่ายของคนตามที่กำหนดไว้ใน กฎกระทรวงไปพร้อมกัน

มาตรา 26 ทุกห้าปี ให้บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ส่งรูปถ่ายใหม่ของคนตามที่กำหนดไว้ในกฎ กระทรวง

มาตรา 27 เมื่อเจ้าพนักงานการพิมพ์ได้รับคำขออนุญาตอันถูกต้องตามมาตรา 25 แล้ว ให้ออก ใบอนุญาตให้ภายในสามสิบวันนับแต่วันรับคำขอ เว้นแต่เห็นว่าการอนุญาตนั้นอาจมีผลขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

ถ้าไม่อนุญาตแก่ผู้ใด ให้เจ้าพนักงานการพิมพ์แจ้งเป็นหนังสือไปยังผู้ขออนุญาตภายในสามสิบ วันนับแต่วันรับคำขอ

มาตรา 28 ในกรณีที่ขออนุญาตเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์มากกว่าหนึ่งฉบับ ถ้าเจ้าพนักงานการ พิมพ์เห็นว่าผู้ขออนุญาต ไม่น่าจะรับผิดชอบแต่ผู้เดียว ได้ทุกฉบับตามที่ขอจะส่งอนุญาตแต่บางฉบับก็ได้

มาตรา 29 ชื่อหนังสือพิมพ์ วัตถุประสงค์และระยะเวลาออกหนังสือพิมพ์ที่ได้แสดงไว้ในคำแจ้ง ความตามรายการในมาตรา 24 (5) (ง) และ (จ) นั้น ถ้าจะเปลี่ยนแปลงประเภทใด ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บรรณาธิการ และเจ้าของหนังสือพิมพ์จะต้องแจ้งความต่อเจ้าพนักงานการพิมพ์โดยใช้แบบพิมพ์ของเจ้า พนักงานการพิมพ์ก่อนวันเปลี่ยนแปลงไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน

ในกรณีที่ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บรรณาธิการ หรือเจ้าของหนังสือพิมพ์ต้องมีใบอนุญาต การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวในวรรคก่อน ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บรรณาธิการ และเจ้าของหนังสือพิมพ์นั้นจะทำได้ก็ต่อเมื่อ ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานการพิมพ์แล้ว คำขออนุญาตเปลี่ยนแปลงนั้นให้ใช้แบบพิมพ์ของเจ้า พนักงานการพิมพ์ เมื่อเจ้าพนักงานการพิมพ์ได้รับคำขอแล้ว จะอนุญาตหรือไม่ ให้แจ้งเป็นหนังสือไปยัง ผู้ขอภายในสามสิบวันนับแต่วันรับคำขอ

มาตรา 30 ถ้าข้อเท็จจริงเกี่ยวกับรายละเอียดตามรายการในมาตรา 24 (5) (ก) เฉพาะชื่อ สัญชาติ หรือถิ่นที่อยู่ (ข) หรือ (ซ) ของผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บรรณาธิการ และเจ้าของหนังสือพิมพ์คนใดได้เปลี่ยนแปลงไป ให้ผู้นั้นแจ้งความต่อเจ้าพนักงานการพิมพ์โดยใช้แบบพิมพ์ของเจ้าพนักงานการพิมพ์ภายใน กำหนดสิบห้าวันนับแต่วันเปลี่ยนแปลง

มาตรา 31 ให้นำหนังสือพิมพ์ทุกฉบับที่พิมพ์ขึ้นในราชอาณาจักร แสดงชื่อ และที่ตั้งสำนักงานของ
ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บรรณาธิการ เจ้าของ ชื่อและที่ตั้งสำนักงานของหนังสือพิมพ์ ชื่อและที่ตั้งโรงพิมพ์ที่
พิมพ์หนังสือพิมพ์นั้นไว้หน้าแรกหรือหน้าหลัง

บรรดาชื่อซึ่งต้องแสดงตามวรรคก่อนให้ใช้ชื่อเต็ม

มาตรา 32 ให้ผู้โฆษณาส่งหนังสือพิมพ์โดยไม่คิดราคาและค่าส่งไปยังที่ทำการเจ้าพนักงานการ
พิมพ์สามฉบับ และหอสมุดแห่งชาติสองฉบับ ในวันทีออกโฆษณา

มาตรา 33 ห้ามโฆษณาความลับของราชการในหนังสือพิมพ์ก่อนได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ผู้
รับผิดชอบ

มาตรา 34 เมื่อมีเหตุจำเป็นเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน อธิบดีกรมตำรวจหรือผู้
รักษาการแทน มีอำนาจออกคำสั่งชั่วคราวเป็นหนังสือแก่บุคคลใด หรือมีคำสั่งทั่วไปโดยประกาศในราช
กิจจานุเบกษาหรือหนังสือพิมพ์รายวัน ระบุห้ามการโฆษณาเรื่องใดที่เกี่ยวกับราชการทหารหรือการเมือง
ระหว่างประเทศ

มาตรา 35 ในคราวที่ประเทศมีเหตุฉุกเฉิน หรือตกอยู่ในภาวะสงคราม อธิบดีกรมตำรวจหรือผู้
รักษาการแทน มีอำนาจสั่งเป็นหนังสือแก่บุคคลใดหรือประกาศโดยวิธีใดให้เสนอข้อความทั้งสิ้นที่จะ
โฆษณาในหนังสือพิมพ์ให้เจ้าหน้าที่ตรวจข่าวตรวจก่อน

มาตรา 36 เมื่อได้มีการโฆษณาในหนังสือพิมพ์ซึ่งเจ้าพนักงานการพิมพ์เห็นว่า อาจจะขัดต่อ
ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือฝ่าฝืนคำสั่งห้ามตามความในมาตรา 34 เจ้า
พนักงานการพิมพ์อาจดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) ให้คำตัดเตือนเป็นหนังสือแก่ผู้โฆษณา บรรณาธิการ และหรือเจ้าของหนังสือพิมพ์ ในการ
ให้คำตัดเตือนนี้จะเรียกบุคคลที่กล่าวแล้วไปรับคำอธิบาย และให้ลงลายมือชื่อรับทราบด้วยก็ได้

(2) สั่งเป็นหนังสือให้ผู้โฆษณา บรรณาธิการ และหรือเจ้าของหนังสือพิมพ์เสนอเรื่องหรือ
ข้อความที่จะโฆษณาในหนังสือพิมพ์ต่อไปให้เจ้าหน้าที่ตรวจข่าวตรวจก่อน มีกำหนดเวลาไม่เกินสิบห้า
วัน แต่ในการสั่งเช่นนี้จะทำได้ก็ต่อเมื่อได้ให้คำตัดเตือนตาม (1) แล้วและผู้ถูกตัดเตือนไม่สั่งวรในคำ
ตัดเตือนนั้น

(3) ในคราวที่มีเหตุฉุกเฉินภายในราชอาณาจักร หรือมีเหตุคับขันระหว่างประเทศ หรือมีการ
สงครามจะสั่งเป็นหนังสือแก่บุคคลใด ให้เสนอเรื่องหรือข้อความ ที่จะโฆษณาในหนังสือพิมพ์ต่อไป
ให้เจ้าหน้าที่ตรวจข่าวตรวจก่อน หรือสั่งให้พักใช้ หรือถอนใบอนุญาตหรือสั่งงดการเป็นผู้โฆษณา
บรรณาธิการ และหรือเจ้าของหนังสือพิมพ์ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของผู้นั้นทันที โดยมีกำหนดเวลา
หรือไม่ก็ได้ และจะสั่งเปลี่ยนแปลงคำสั่งนั้นภายหลังก็ได้

มาตรา 37 เมื่อผู้โฆษณา บรรณาธิการ หรือเจ้าของหนังสือพิมพ์หลายฉบับ ถูกคัดเตือนหรือต้องเสนอเรื่องหรือข้อความที่จะโฆษณาในหนังสือพิมพ์ฉบับใดเพื่อตรวจสอบก่อนโฆษณาถ้าหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นในความรับผิดชอบของคน ได้โฆษณาเรื่องคล้ายคลึงทำนองเดียวกันอีก เจ้าพนักงานการพิมพ์มีอำนาจสั่งให้เสนอหนังสือพิมพ์ฉบับใดฉบับหนึ่งหรือทุกฉบับในความรับผิดชอบของผู้นั้นเพื่อตรวจสอบก่อนโฆษณาได้ที่เดียว

มาตรา 38 ผู้โฆษณา บรรณาธิการ หรือเจ้าของหนังสือพิมพ์คนใดไม่พอใจในคำสั่งของเจ้าหน้าที่ตรวจข่าว จะอุทธรณ์ไปยังรัฐมนตรีก็ได้ แต่ต้องอุทธรณ์ภายในกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันที่รับคำสั่ง คำสั่งของรัฐมนตรีให้เป็นอันเด็ดขาด แต่ในระหว่างรอฟังคำสั่งอยู่นั้นต้องปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ตรวจข่าว

ในจังหวัดพระนครและธนบุรี ให้รัฐมนตรีสั่งภายในสามวัน ในจังหวัดอื่น ให้สั่งภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์

มาตรา 39 ถ้าผู้โฆษณา บรรณาธิการหรือเจ้าของหนังสือพิมพ์คนใด ได้รับคำสั่งเป็นหนังสือให้เสนอหนังสือพิมพ์ให้เจ้าหน้าที่ตรวจข่าวตรวจสอบก่อน แต่หนังสือพิมพ์นั้นยังออกโฆษณาโดยมิได้เสนอต่อเจ้าหน้าที่ตรวจข่าว ก็ได้ลงข้อความซึ่งเจ้าหน้าที่ตรวจข่าวมิได้อนุญาตให้โฆษณาตามพระราชบัญญัตินี้ก็ดี หรือไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ตรวจข่าวก็ดี เจ้าพนักงานการพิมพ์อาจมีคำสั่งเป็นหนังสือ ห้ามโฆษณาหนังสือพิมพ์ที่ละเมิดนั้นต่อไป และขอให้ยึดหนังสือพิมพ์ทั้งหมดก็ได้ และเมื่อยึดแล้วให้นำบทบัญญัติในมาตรา 9 วรรค 3 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 40 หนังสือพิมพ์ใดโฆษณาเรื่องราชการคลาดเคลื่อนจากความจริง และอาจจะเกิดความเสียหายขึ้นได้ กระทรวงหรือกรมเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในเรื่องนั้นหรือกรมโฆษณาการ หรือเจ้าพนักงานการพิมพ์อาจสั่งเป็นหนังสือให้บรรณาธิการหนังสือพิมพ์นั้นแก้เอง หรือลงพิมพ์หนังสือซึ่งแก้หรือปฏิเสธเรื่องนั้นภายในเวลาที่กำหนดให้ แต่ต้องเป็นวันเวลาที่พอจะทันพิมพ์หนังสือพิมพ์นั้นซึ่งจะออกโฆษณาต่อไป

มาตรา 41 หนังสือพิมพ์ใดโฆษณาเรื่องเกี่ยวกับบุคคลใดคลาดเคลื่อนจากความจริงและอาจจะเกิดความเสียหายแก่บุคคลนั้น บุคคลนั้นอาจแจ้งเป็นหนังสือขอให้บรรณาธิการหนังสือพิมพ์นั้นแก้เอง หรือลงพิมพ์หนังสือซึ่งแก้หรือปฏิเสธเรื่องนั้น การแก้หรือลงพิมพ์หนังสือซึ่งแก้หรือปฏิเสธที่ว่านี้ จะต้องลงพิมพ์ในฉบับที่จะออกโฆษณาต่อไปจากเวลาที่รับคำขอดังกล่าวแล้ว หรือในฉบับที่ถัดไป

เมื่อได้แก้หรือลงพิมพ์หนังสือซึ่งแก้หรือปฏิเสธเรื่องที่ว่านี้โดยถูกต้องแล้ว สิทธิในการฟ้องร้องบุคคลผู้ขอแก้ทั้งทางแพ่งและทางอาญาเป็นอันระงับลง

มาตรา 42 ถ้าข้อความที่ให้แก้หรือหนังสือซึ่งแก้หรือปฏิเสธเรื่องตามมาตรา 40 หรือมาตรา 41 นั้น ขัดกับกฎหมายหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือเป็นการเสียดสี หรือผู้ขอให้แก้มิได้แจ้งชื่อและที่อยู่ของตนให้ชัดเจน บรรณาธิการก็ไม่ต้องแก้หรือนำลงพิมพ์

มาตรา 43 เรื่องหรือข้อความที่ให้แก้หรือหนังสือซึ่งแก้หรือปฏิเสธตามมาตรา 40 หรือมาตรา 41 นั้น บรรณาธิการจะต้องแก้หรือลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์นั้น โดยครบถ้วนในคราวเดียว และต้องให้อยู่ในหน้าเดียวกับเรื่องอันเป็นเหตุให้แก้หรือปฏิเสธนั้น

เรื่องหรือข้อความที่ให้แก้หรือหนังสือซึ่งแก้หรือปฏิเสธตามวรรคก่อน ต้องนำลงพิมพ์ให้โดยไม่เรียกค่าธรรมเนียม แต่หนังสือซึ่งแก้หรือปฏิเสธนั้น ต้องไม่เกินกำหนดดังต่อไปนี้

(1) ถ้าเรื่องอันเป็นเหตุที่ขอให้ลงพิมพ์หนังสือซึ่งแก้หรือปฏิเสธนั้นมีอยู่ไม่ถึงครึ่งแนว (คอลัมน์) หรือครึ่งหน้าหนังสือพิมพ์ หนังสือซึ่งแก้หรือปฏิเสธต้องไม่เกินกว่าหนึ่งแนวหรือหนึ่งหน้าหนังสือพิมพ์นั้นแล้วแต่กรณี โดยมีขนาดแนวและตัวอักษรในเนื้อเรื่องเช่นเดียวกัน

(2) ถ้าเรื่องอันเป็นเหตุที่ขอให้ลงพิมพ์หนังสือ ซึ่งแก้หรือปฏิเสธนั้นมีอยู่ตั้งแต่ครึ่งแนวหรือครึ่งหน้าหนังสือพิมพ์ขึ้นไป หนังสือซึ่งแก้หรือปฏิเสธต้องไม่เกินกว่าสองเท่าของเรื่องนั้นแล้วแต่กรณี โดยมีขนาดแนวและตัวอักษรในเนื้อเรื่องเช่นเดียวกัน

ถ้าหนังสือซึ่งแก้หรือปฏิเสธเรื่องเกินกำหนดที่ว่ามานี้ เมื่อได้ออกโฆษณาแล้วเจ้าของหนังสือพิมพ์มีสิทธิเรียกค่าธรรมเนียมเฉพาะในส่วนที่เกินจากผู้ขอให้ลงพิมพ์ตามอัตราค่าแจ้งความตามปกติได้

สิทธิขอให้แก้หรือลงหนังสือซึ่งแก้หรือปฏิเสธดังกล่าวมานี้เป็นอันระงับลงภายหลังหกเดือนนับแต่วันที่หนังสือพิมพ์นั้นออกโฆษณา

มาตรา 44 ผู้ที่ได้แจ้งความหรือได้รับอนุญาตเป็นผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บรรณาธิการหรือเจ้าของหนังสือพิมพ์ใด ถ้าหนังสือพิมพ์นั้นมิได้เริ่มออกโฆษณาภายในกำหนดเวลาหกสิบวัน นับแต่วันที่ได้แจ้งหรือวันที่ได้รับใบอนุญาต แล้วแต่กรณี การเป็นผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บรรณาธิการหรือเจ้าของหนังสือพิมพ์นั้นเป็นอันสิ้นสุดลง

มาตรา 45 หนังสือพิมพ์รายวัน ถ้ามิได้ออกโฆษณาต่อเนื่องกันเป็นระยะเวลาสามสิบวัน หรือหนังสือพิมพ์รายคาบ ถ้ามิได้ออกโฆษณาต่อเนื่องกันเป็นระยะเวลาสี่คราวหรือเกินกว่าสองปี การเป็นผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บรรณาธิการ และเจ้าของหนังสือพิมพ์นั้นเป็นอันสิ้นสุดลง

มาตรา 46 ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บรรณาธิการ หรือเจ้าของหนังสือพิมพ์ เลิกเป็นผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บรรณาธิการ หรือเจ้าของหนังสือพิมพ์ใดที่ตนเป็นอยู่หรือขาดคุณสมบัติตามมาตรา 15 (2) หรือขาดสิทธิตามมาตรา 16 (1) ต้องแจ้งความแก่เจ้าพนักงานการพิมพ์โดยใช้แบบพิมพ์ของเจ้าพนักงานการพิมพ์ภายในสามสิบวัน นับแต่วันเลิกหรือขาดคุณสมบัติ หรือขาดสิทธิในกรณีที่มีใบอนุญาตให้คืนใบอนุญาตนั้นด้วย

ส่วนที่ 4

ความผิดและบทกำหนดโทษ

มาตรา 47 เพื่อประโยชน์แห่งบทบัญญัติในมาตรา 54 และมาตรา 60 ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า ผู้ใดครอบครองเครื่องพิมพ์อยู่ ผู้นั้นเป็นผู้พิมพ์และผู้โฆษณา

มาตรา 48 เมื่อมีความผิดนอกจากที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้เกิดขึ้นด้วยการโฆษณาสิ่งพิมพ์ นอกจากหนังสือพิมพ์ผู้ประพันธ์ซึ่งตั้งใจให้โฆษณาบทประพันธ์นั้นต้องรับผิดชอบเป็นตุลาการ ถ้าผู้ประพันธ์ไม่ต้องรับผิดชอบหรือไม่ได้ตัวผู้ประพันธ์ก็ให้เอาโทษแก่ผู้พิมพ์เป็นตุลาการ

ในกรณีแห่งหนังสือพิมพ์ ผู้ประพันธ์และบรรณาธิการต้องรับผิดชอบเป็นตุลาการและถ้าไม่ได้ตัวผู้ประพันธ์ ก็ให้เอาโทษแก่ผู้พิมพ์เป็นตุลาการด้วย

มาตรา 49 ในกรณีที่มีนิติบุคคลได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้หรือกระทำความผิดใด ๆ ด้วยการโฆษณาสิ่งพิมพ์ ผู้แทนของนิติบุคคลนั้นต้องรับผิดชอบด้วยเท่าที่ตนได้กระทำ

มาตรา 50 ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจเปรียบเทียบให้คดีเล็กกันได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา 51 สิ่งพิมพ์ซึ่งอธิบดีกรมตำรวจหรือผู้รักษาการแทน ได้ประกาศห้ามตามมาตรา 8 นั้น

(1) ผู้ใดส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินสองเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

(2) ผู้ใดขาย เสนอขาย จำหน่าย หรือเสนอจำหน่าย มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

สิ่งพิมพ์ที่วานี้ ให้รับเสีย

มาตรา 52 ผู้ใดขาย เสนอขาย จำหน่าย หรือเสนอจำหน่าย สิ่งพิมพ์ซึ่งเจ้าพนักงานการพิมพ์ได้ห้ามการขายหรือจำหน่าย ตามมาตรา 9 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินสองเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา 53 ผู้พิมพ์หรือผู้โฆษณาคนใด

(1) ละเลยไม่ทำหรือไม่แสดงทะเบียนซึ่งเป็นหน้าที่ของตนตามมาตรา 11 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท

(2) จงใจทำทะเบียนซึ่งเป็นหน้าที่ของตนตามมาตรา 11 เท็จในสาระสำคัญมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท

มาตรา 54 ผู้ใดทำการในหน้าที่เป็นผู้พิมพ์หรือผู้โฆษณา โดยฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา 14 หรือในระหว่างถูกคดีเป็นผู้พิมพ์ หรือผู้โฆษณา หรือใช้เครื่องพิมพ์ซึ่งตนรู้อยู่แล้วว่าถูกงดตามมาตรา 21 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

มาตรา 55 ผู้ใดจงใจแจ้งความเท็จแก่เจ้าพนักงานการพิมพ์ในการแจ้งความ เป็นผู้พิมพ์หรือผู้โฆษณาตามมาตรา 17 หรือในการแจ้งความหรือขออนุญาตเป็นผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บรรณาธิการ หรือเจ้าของหนังสือพิมพ์ตามมาตรา 24 หรือมาตรา 25 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินสองเดือนหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 56 ผู้ใดละเลยไม่แจ้งความแก่เจ้าพนักงานการพิมพ์ตามหน้าที่ของตนตามมาตรา 18 มาตรา 22 มาตรา 30 หรือมาตรา 46 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท

มาตรา 57 ถ้าได้มีการโฆษณาสิ่งพิมพ์ซึ่งมิได้บัญญัติให้ถูกต้องครบถ้วนตามมาตรา 19 หรือ มาตรา 31 ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาทสำหรับความผิดคราวหนึ่ง

มาตรา 58 ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บรรณาธิการหรือเจ้าของหนังสือพิมพ์คนใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา 29 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท

มาตรา 59 ผู้โฆษณาคนใดละเลยไม่ส่งสิ่งพิมพ์ให้แก่หอสมุดแห่งชาติตามมาตรา 20 หรือไม่ส่งหนังสือพิมพ์ให้แก่เจ้าพนักงานการพิมพ์หรือหอสมุดแห่งชาติตามมาตรา 32 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสิบสองบาท

มาตรา 60 ผู้ใดทำการในหน้าที่ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บรรณาธิการ หรือเจ้าของหนังสือพิมพ์โดยฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา 24 หรือโดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา 27 หรือระหว่างที่ใบอนุญาตได้ถูกพักใช้หรือถูกถอน หรือระหว่างที่ถูกงดการเป็นผู้โฆษณา บรรณาธิการ หรือเจ้าของหนังสือพิมพ์ตามมาตรา 36 หรือภายหลังที่การเป็นผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บรรณาธิการ หรือเจ้าของหนังสือพิมพ์ได้สิ้นสุดลงตามมาตรา 44 หรือ มาตรา 45 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่ร้อยบาท

มาตรา 61 บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ใดไม่ส่งรูปถ่ายใหม่เมื่อครบระยะเวลาห้าปีตามมาตรา 26 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสิบสองบาท

มาตรา 62 บรรณาธิการหรือผู้โฆษณาหนังสือพิมพ์คนใดฝ่าฝืนบทบัญญัติ มาตรา 33 หรือฝ่าฝืนคำสั่งของอธิบดีกรมตำรวจหรือผู้รักษาการแทนตามมาตรา 34 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 63 เมื่อหนังสือพิมพ์ใดโฆษณาเรื่องหรือข้อความซึ่งต้องเสนอเพื่อตรวจก่อนโฆษณาตามมาตรา 35 มาตรา 36 (3) หรือมาตรา 37 ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับมาตรา 36 (3) โดยเจ้าหน้าที่ตรวจข่าวยัง

มิได้อนุญาตให้โฆษณา หรือไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามคำสั่งเจ้าหน้าที่ตรวจข่าว ผู้โฆษณาและบรรณาธิการ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดขาย เสนอขาย จ่ายแจก หรือเสนอจ่ายแจกหนังสือพิมพ์ใด ซึ่งโฆษณาโดยกระทำผิดดังกล่าว ในวรรคก่อน โดยรู้อยู่แล้วว่าหนังสือพิมพ์นั้นได้ออกโดยกระทำผิด มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 64 เมื่อหนังสือพิมพ์ใดโฆษณาเรื่องหรือข้อความซึ่งต้องเสนอเพื่อตรวจก่อนโฆษณาตาม มาตรา 36 (2) หรือมาตรา 37 ในกรณีที่ไม่เกี่ยวข้องกับมาตรา 36 (3) โดยเจ้าหน้าที่ตรวจข่าวยังมิได้อนุญาตให้โฆษณา หรือไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามคำสั่งเจ้าหน้าที่ตรวจข่าว ผู้โฆษณา และบรรณาธิการมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

ผู้ใดขาย เสนอขาย จ่ายแจก หรือเสนอจ่ายแจกหนังสือพิมพ์ใด ซึ่งโฆษณาโดยกระทำผิดดังกล่าว ในวรรคก่อน โดยรู้อยู่แล้วว่าหนังสือพิมพ์นั้นได้ออกโดยกระทำผิด มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท

มาตรา 65 บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ใดละเลยไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องครบถ้วนในการแก้ไขข้อความหรือลงพิมพ์หนังสือพิมพ์ซึ่งแก้หรือปฏิเสธเรื่องตามมาตรา 40 มาตรา 41 หรือมาตรา 43 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท

ส่วนที่ 5

บทเฉพาะกาล

มาตรา 66 ผู้ซึ่งมิได้อนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการพิมพ์อยู่ก่อนวันใช้พระราชบัญญัติ ไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามมาตรา 17 มาตรา 24 (5) และมาตรา 24 วรรคท้าย จนกว่าจะพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

(58 ร.จ. 1228 ตอนที่ 69 ลงวันที่ 30 กันยายน 2484)

ระเบียบการขออนุญาตออกหนังสือพิมพ์

ของ

แผนกควบคุมเอกสารและสิ่งพิมพ์ กรมตำรวจ

1. กรณีบุคคลธรรมดาขออนุญาตเป็นเจ้าของ บรรณาธิการ ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา หนังสือพิมพ์ ต้องเตรียมหลักฐานเอกสารดังนี้
 - 1.1 รูปถ่ายครึ่งตัวหน้าตรงไม่สวมหมวก ขนาด 3 นิ้ว จำนวน 6 รูป
 - 1.2 บัตรประจำตัวประชาชน (ถ่ายทั้ง 2 ด้าน) จำนวน 1 ชุด
 - 1.3 สำเนาทะเบียนบ้าน
 - 1.4 ใบรับรองแพทย์
 - 1.5 สำเนาใบแสดงวิทยฐานะ เช่น ใบประกาศนียบัตร ใบสุทธิ ปริญญาบัตร ฯลฯ จำนวน 1 ใบ
 - 1.6 ทำตัวอย่างหัวหนังสือพิมพ์ที่จะออก จำนวน 1 ใบ
 - 1.7 พาผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา ของโรงพิมพ์ที่รับจ้างพิมพ์มาให้เจ้าหน้าที่สอบปากคำด้วย ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา ของโรงพิมพ์ที่รับจ้างพิมพ์ จะต้องนำหลักฐานมาแสดง คือ
 - 1.7.1 ใบรับแจ้งความ
 - 1.7.2 บัตรประจำตัวประชาชน
 - 1.7.3 แบบ พ.6 และ พ.7
 - 1.8 ยื่นคำร้องขออนุญาต ตามแบบ พ.9 พร้อมให้เจ้าหน้าที่บันทึกปากคำ
2. กรณีนิติบุคคลขออนุญาต เป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์ ต้องเตรียมเอกสาร หลักฐาน ดังนี้
 - 2.1 มีหนังสือนำจากนิติบุคคลถึงเจ้าพนักงานอัยการกรมพิมพ์สำหรับกรุงเทพมหานคร แจ้งความประสงค์จะขออนุญาตออกหนังสือพิมพ์ โดยระบุชื่อหนังสือพิมพ์ที่จะขอ ระยะเวลาออกหนังสือพิมพ์ ภาษาหนังสือพิมพ์ที่จะออก วัตถุประสงค์ ตลอดจนมอบหมาย ให้ผู้ใดเป็นเจ้าของแทนนิติบุคคล และให้ใครเป็นบรรณาธิการผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา ไว้ให้ชัดเจน
 - 2.2 สำเนาใบสำคัญทะเบียนนิติบุคคล จำนวน 1 ชุด

2.3 สำเนาใบสำคัญแสดงรายชื่อหุ้นส่วน หรือคณะกรรมการ ตลอดจนผู้มีอำนาจ แทนนิติบุคคลนั้นๆ จำนวน 1 ชุด

2.4 ผู้ที่ได้รับมอบหมายให้เป็นเจ้าของ บรรณาธิการ ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา หนังสือพิมพ์ ตามข้อ 2.1 จะต้องนำเอกสาร หลักฐานและพาผู้เกี่ยวข้องตามข้อ 1 ตลอดจนนำเอกสารหลักฐาน ตามข้อ 2.1 – 2.2 มาติดต่อเจ้าหน้าที่ด้วยตนเอง

3. ข้อกำหนด

3.1 ชื่อหนังสือพิมพ์ ต้องไม่ฟ้องหรือมุ่งหมายให้คล้ายกับพระปรมาภิไธย หรือพระนามของพระเจ้าอยู่หัว พระราชินี เจ้าฟ้า ต้องไม่ซ้ำกับชื่อที่ได้จดทะเบียนขออนุญาตไว้ ต้องไม่เป็นชื่อที่ไม่เหมาะสม ไม่หยาบคาย และไม่เป็นชื่อล้อเลียน ฟังสองง่ามสองแ่ง หรือพิลึกพิลั่น

3.2 ผู้ใดจะเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์รายวัน เกินกว่า 1 ฉบับไม่ได้ เว้นแต่เป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ที่มีกำหนดระยะเวลาออกแตกต่างกัน แต่ไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตาม จะเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์เกินกว่า 2 ฉบับ ในขณะเดียวกันไม่ได้

4. การดำเนินการ

เมื่อได้มีการปฏิบัติตาม ข้อ 1 – 3 ถูกต้องครบถ้วนแล้ว ต่อจากนั้นเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ ที่จะดำเนินการส่งตรวจสอบประวัติและพฤติกรรมทางการเมืองของผู้ขออนุญาตไปยังหน่วยงานต่างๆ คือ ที่ทะเบียนกลาง กองตำรวจสันติบาล และกรมประมวลข่าวกลาง หากปรากฏมีประวัติก็จะดำเนินการส่งตรวจสอบโดยละเอียดอีกครั้งหนึ่ง ที่ กก. 1, 2, 5, 6 หรือ 7 กองตำรวจสันติบาล และกรมประมวลข่าวกลาง แล้วแต่กรณี เมื่อได้รับแจ้งผลการตรวจสอบประวัติ และพฤติกรรมทางการเมืองแล้ว จึงจะดำเนินการประมวลเรื่องเสนอผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นจนถึงอธิบดีกรมตำรวจในฐานะเจ้าพนักงานการพิมพ์สำหรับกรุงเทพมหานคร เพื่อพิจารณาอนุญาตให้หรือไม่ต่อไป

ในกรณีที่อธิบดีกรมตำรวจมีคำสั่งอนุญาต เรื่องจะย้อนกลับมายังเจ้าพนักงานอีกครั้งหนึ่ง เพื่อพิมพ์ใบอนุญาตเสนอเจ้าพนักงานการพิมพ์สำหรับกรุงเทพมหานครลงนาม เมื่อผู้ขอรับใบอนุญาตไป แล้วก็เป็นอันเสร็จเรียบร้อย ส่วนในกรณีที่อธิบดีกรมตำรวจมีคำสั่งไม่อนุญาตเรื่องก็จะย้อนกลับมายังเจ้าหน้าที่เพื่อแจ้งให้ผู้ยื่นคำขออนุญาตทราบต่อไป

คำขออนุญาตเป็น หนังสือพิมพ์

เขียนที่

วันที่ เดือน พุทธศักราช

ข้าพเจ้า อายุ ปี

เชื้อชาติ สัญชาติ ดินที่อยู่บ้านเลขที่

ถนน ตำบล อำเภอ

จังหวัด อาชีพ การงานที่เคยทำ

ขอยื่นคำขอนี้แก่เจ้าพนักงานการพิมพ์สำหรับจังหวัด

ข้าพเจ้ามีความประสงค์ขออนุญาตเป็น

หนังสือพิมพ์ดังมีรายการต่อไปนี้ ตั้งแต่วันที่ เดือน พุทธศักราช เป็นต้นไป

(ก) ชื่อหนังสือพิมพ์

(ข) วัตถุประสงค์

(ค) ระยะเวลาออกหนังสือพิมพ์

(ง) ภาษาที่หนังสือพิมพ์จะออก

(จ) ชนิดของหนังสือพิมพ์

(ฉ) ชื่อสำนักงานของหนังสือพิมพ์

ตั้งอยู่ ณ เลขที่ ถนน

ตำบล อำเภอ จังหวัด

(ช) ชื่อสำนักงานของผู้โฆษณา

ตั้งอยู่ ณ เลขที่ ถนน ตำบล อำเภอ จังหวัด

(ฉ) หนังสือพิมพ์ฉบับนี้ เป็นผู้พิมพ์

..... เป็นผู้โฆษณา เป็นบรรณาธิการ

..... เป็นเจ้าของ

ข้าพเจ้าเป็นผู้มีคุณสมบัติตามมาตรา 15 และไม่เป็นผู้ไม่มีสิทธิหรือขาดสิทธิตามมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติการพิมพ์พุทธศักราช 2484 และมีคำรับรองทำคำขออนุญาตนี้ ข้าพเจ้าได้ส่งรูปถ่ายของข้าพเจ้ามารวม 2 รูป พร้อมด้วยแล้ว (รูปถ่ายเฉพาะกรณีเป็นบรรณาธิการ)

ลงนาม ขออนุญาต

คำรับรองของเจ้าของหนังสือพิมพ์

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า

ผู้ขออนุญาตนี้ เป็นผู้มีคุณสมบัติตามมาตรา 15 และไม่เป็นผู้นิติหรือขาดสิทธิตามมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติการพิมพ์พุทธศักราช 2484 ดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้บรรลุนิติภาวะ และมีถิ่นที่อยู่ประจำในราชอาณาจักร
2. ไม่เป็นผู้ที่อยู่ในระหว่างเวลาที่

(ก) ถูกจำคุกตามคำพิพากษาของศาลในคดีซึ่งมิใช่ความผิดฐานลหุโทษหรือความผิดฐานประมาท หรือ

(ข) ถูกงดการเป็นผู้พิมพ์ หรือผู้โฆษณา หรือเป็นผู้พิมพ์ที่ถูกงดใช้เครื่องพิมพ์ซึ่งใช้พิมพ์ตามมาตรา 21 หรือถูกพักใช้หรือถอนใบอนุญาต หรือถูกงดเป็นบรรณาธิการ ผู้โฆษณา หรือเจ้าของหนังสือพิมพ์ตามมาตรา 36 หรือ

(ค) ไร้ความสามารถ เสมือนไร้ความสามารถ หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ

ลงนาม ผู้รับรอง

คำอธิบาย

1. การกรอกชื่อนุคคล ให้ลงทั้ง ชื่อตัว ชื่อสกุล และ (ยศ บรรดาศักดิ์ ถ้ามี)
2. รูปถ่ายของบรรณาธิการที่ต้องส่งนั้น ต้องเป็นรูปถ่ายครึ่งตัว หน้าตรง ไม่สวมหมวก เห็นได้ชัดเจนเหมือนจริงในขณะนั้น และให้มีความกว้าง 6 เซนติเมตร ยาว 8 เซนติเมตร 2 รูป พร้อมทั้งลงลายมือชื่อไว้ใต้รูปนั้นด้วย
3. คำรับรองคุณสมบัติเจ้าของหนังสือพิมพ์จะรับรองตนเองก็ได้
4. การรับรองในหมายเลข 2(ค) เฉพาะกรณีจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบจะให้แพทย์รับรองก็ได้ โดยทำคำรับรองขึ้นใหม่แนบมาท้ายแจ้งความนี้

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว

นอกจากพระราชบัญญัติการพิมพ์แล้ว หนังสือพิมพ์จะต้องรู้ถึงกฎระเบียบ และกฎหมายฉบับอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง กฎหมายสำคัญอีกฉบับหนึ่งซึ่งนักหนังสือพิมพ์จะต้องปฏิบัติตาม ได้แก่ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 กฎหมายฉบับนี้มีหมวดต่างๆ 14 หมวด 133 มาตรา และมีบทเฉพาะกาล 1 บท มาตรา 134 - 143 หมวดและมาตราต่างๆ มีดังต่อไปนี้

หมวดที่ 1 หมวดทั่วไป มาตรา 4 - 8

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

“เด็ก” หมายความว่า บุคคลอายุเกินเจ็ดปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินสิบสี่ปีบริบูรณ์

“เยาวชน” หมายความว่า บุคคลอายุเกินสิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์

“คดีธรรมดา” หมายความว่า คดีอื่นๆ นอกจากคดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาล ที่มีอำนาจพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว

“คดีเยาวชนและครอบครัว” หมายความว่า คดีที่ศาลเยาวชนและครอบครัวมีอำนาจพิจารณาพิพากษาตามพระราชบัญญัตินี้

“ศาลเยาวชนและครอบครัว” หมายความว่า ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด หรือแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลจังหวัด ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้

“ศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว” หมายความว่า ศาลเยาวชนและครอบครัว ศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีเยาวชนและครอบครัว ศาลอุทธรณ์แผนกคดีเยาวชนและครอบครัว และศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัว ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 5 คดีอาญาที่มีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดให้ถืออายุเด็ก หรือเยาวชนนั้นในวันที่การกระทำความผิดได้เกิดขึ้น

หมวดที่ 2 ศาลเยาวชนและครอบครัว มาตรา 8 - 31

หมวดที่ 3 สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน มาตรา 32 - 48

หมวดที่ 4 การสอบสวนคดีอาญา มาตรา 49 - 57

หมวดที่ 5 อำนางศาลเกี่ยวกับคดีอาญา มาตรา 58 - 62

หมวดที่ 6 การฟ้องคดีอาญา มาตรา 63 - 66

หมวดที่ 7 การพิจารณาคดีอาญา มาตรา 67 - 93

ในหมวดที่ 7 มีมาตราที่นักหนังสือพิมพ์ควรให้ความสนใจ ดังนี้

มาตรา 72 การพิจารณาคดีอาญาที่เด็กหรือเยาวชนเป็นจำเลยให้กระทำใน
ห้องที่มีชื่อห้องพิจารณาคดีธรรมดา แต่ถ้าไม่อยู่ในวิสัยที่จะกระทำได้ ให้นำคดีดังกล่าว
กล่าวในห้องสำหรับพิจารณาคดีธรรมดา แต่ต้องไม่ปะปนกับการพิจารณาคดีธรรมดา

มาตรา 73 การพิจารณาคดีในศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว
ควรให้กระทำเป็นการลับ และเฉพาะบุคคลที่เกี่ยวข้องกับคดีเท่านั้นที่มีสิทธิเข้าฟังการ
พิจารณาคดีได้ ซึ่ง ได้แก่

- (1) จำเลย ที่ปรึกษาทนายความของจำเลย และผู้ควบคุมตัวจำเลย
- (2) บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่จำเลยอาศัยอยู่
- (3) พนักงานศาล และเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยแล้วแต่ศาลจะเห็นสมควร
- (4) โจทก์ และทนายโจทก์
- (5) พยาน ผู้ชำนาญการพิเศษ และล่าม
- (6) พนักงานคุมประพฤติ หรือพนักงาน เนอื่นของสถานพินิจ
- (7) บุคคลอื่นที่ศาลเห็นสมควรอนุญาต

มาตรา 93 ห้ามมิให้ผู้ใดบันทึกภาพ แพร่ภาพ พิมพ์รูป หรือบันทึกเสียง
แพร่เสียง ของเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดหรือโฆษณาข้อความซึ่งปรากฏ
ในทางสอบสวนของพนักงานสอบสวน หรือในทางพิจารณาคดีของศาลที่อาจทำให้บุคคล
อื่นรู้จักตัว ชื่อตัว ชื่อสกุล ของเด็กหรือเยาวชนนั้น หรือโฆษณาข้อความเปิดเผยประวัติการ
กระทำความผิด หรือสถานที่อยู่ สถานที่ทำงาน หรือสถานที่ศึกษาของเด็กหรือเยาวชนนั้น

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่การกระทำเพื่อประโยชน์ทางการ
ศึกษาโดยได้รับอนุญาตจากศาลหรือการกระทำที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ

หมวดที่ 8 การพิพากษาคดีอาญา มาตรา 94 - 103

มาตรา 98 ในการโฆษณาไม่ว่าด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือซึ่งคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวห้ามมิให้ระบุชื่อ หรือแสดงข้อความ หรือกระทำการด้วยประการใดๆ อันจะทำให้รู้จักตัวเด็กหรือเยาวชนซึ่งเป็นจำเลย เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากศาล

หมวดที่ 9 การเปลี่ยนโทษและการใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน มาตรา 104 – 107

หมวดที่ 10 การพิจารณาพิพากษาคดีครอบครัว มาตรา 108 – 114

หมวดที่ 11 การพิจารณาพิพากษาคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์มีประโยชน์หรือส่วนได้เสีย

มาตรา 115 – 120

หมวดที่ 12 อุทธรณ์ มาตรา 121 – 123

หมวดที่ 13 ฎีกา มาตรา 124 – 125

หมวดที่ 14 บทกำหนดโทษ มาตรา 126 - 133

บทเฉพาะกาล มาตรา 134-143

พระราชบัญญัติฉบับนี้ ตีพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 108 ตอนที่ 203 วันที่ 22 พฤศจิกายน 2534 โดยมี นายอนันต์ ปันยารชุน นายกรัฐมนตรีสมัยนั้น เป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

โดยทั่วไปนักหนังสือพิมพ์ต้องทำงานด้วยความรีบเร่งให้ทันเวลาในการเสนอข่าว บางครั้งแหล่งข้อมูลไม่ยินดีที่จะให้ข้อมูล หรือให้ข้อมูลที่ผิดพลาด กลาดเคลื่อนจากความจริง หรือบางครั้งนักหนังสือพิมพ์อาจจะทำงานโดยขาดความรอบคอบทำให้เกิดความผิดพลาดในการเสนอข่าว ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น จึงได้บัญญัติกฎหมายต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองสิทธิของแต่ละฝ่ายไว้

ยังมีกฎหมายฉบับอื่นๆ อีกหลายฉบับที่นักหนังสือพิมพ์ควรทราบ เช่น ประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยความผิดฐานหมิ่นประมาท ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายในราชอาณาจักร ความผิดฐานหมิ่นประมาท ดูหมิ่น หรือแสดงอาฆาตมาดร้าย ต่อบุคคลพระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท และผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ และความผิดเกี่ยวกับศาสนา นอกจากนี้ควรมีความรู้เรื่องประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เกี่ยวกับการละเมิด ซึ่งนักหนังสือพิมพ์ควรศึกษาให้เข้าใจต่อไป